

*Στη Μαρίνα και στη Βάια, για τη ζωή
που μου χαρίζουν κάθε μέρα.*

Στους «πραγματικούς» ήρωες που
κάποτε μου αφηγήθηκαν τη ζωή τους.

«Εκείνα που ήταν για να γίνουν δεν
έγιναν ποτέ. Και αυτά που γίνονται δεν
ήταν για να γίνουν».

Ευριπίδη, *Μήδεια*
Μετ. Γ. Χειμωνάς

Κάθε ομοιότητα με ονόματα και τοποθεσίες είναι εντελώς συμπτω-
ματική. Οι αληθινές ιστορίες, έτσι κι αλλιώς, δεν συναντήθηκαν
ποτέ...

**«Κανένας έρωτας
δεν σε πάει τόσο μακριά
όσο αυτός που οδηγείται
από τα ένστικτα...»**

Ευχαριστώ,

ΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑ ΜΑΝΩΛΙΚΑΚΗ, που για μια ακόμα φορά, μια κουβέντα μαζί του ήταν αρκετή για να απογειώσει την πλοκή της ιστορίας μου.

Τη Μαρία Le Du και την Εβίτα Ζημάλη, για την υπομονή με την οποία διάβαζαν από την αρχή κεφάλαιο κεφάλαιο το βιβλίο αλλά και για τις πολύτιμες συμβουλές.

Την Έλενα Καπερώνη και την Ιωάννα Ιωαννίδου για τις αρχικές διορθώσεις.

Τους ανθρώπους του love radio 97.5 που έζησαν από κοντά ένα μεγάλο μέρος της συγγραφής αυτού του βιβλίου.

Την ομάδα πρώτης ανάγνωσης, Βιβή Νάτση, Γιώργο Γκουμά, Σοφία Γιαννοπούλου, Γιώτα Ρήγα, Αναστασία Δρακά και Άγγελο Τριάντη.

Τον Διονύση Πυλαρινό για όλη τη βοήθεια, «εν πλω...»

Το Αρχηγείο της Ελληνικής Αστυνομίας και το Τμήμα Εγκλημάτων κατά Ζωής και Προσωπικής Ελευθερίας, της Διεύθυνσης Ασφάλειας Αττικής, για την πολύτιμη βοήθεια.

Τη Μισελίνα Λεμησίου, ψυχολόγο-ψυχοθεραπεύτρια.

Τον Δημήτρη Λυμπερόπουλο, δικηγόρο.

Τους «γιατρούς χωρίς σύνορα», για όλα αυτά που προσφέρουν στην ανθρωπότητα εδώ και πολλά χρόνια.

Το Μαιευτήρα-Γυναικολόγο Τρύφωνα Τσαγκα.

Το γενετιστή Lucifer Wreck.

Τη Sonar Marketing Consulting που όλα αυτά τα χρόνια στέκεται δίπλα μου και με καθοδηγεί.

Τους ευχαριστώ όλους για τις συμβουλές, τα όποια λάθη είναι δική μου υπόθεση.

Ευχαριστώ τους εκδότες μου αλλά και όλη την ομάδα των εκδόσεων Διόπτρα, για τη γενναιοδωρία, την αγάπη, αλλά και την εκτίμηση που μου έδειξαν από την πρώτη στιγμή.

Την επιμελήτρια του βιβλίου μου, Βίκυ Κατσαρού, για την υπομονή και την εξαιρετική συνεργασία που είχαμε.

Τέλος ένα μεγάλο ευχαριστώ στους Αλοΐσιο και Τασία Πλέσσα, Χρύσα και Τοτίνα Σταματελάτου, Παναγιώτη Θαλασσινό και Ελένη Νικολέλη, για όλες τις πολύτιμες συμβουλές που μου έδωσαν και μου δίνουν ακόμα και σήμερα.

ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ να περάσω μέσα από τους ανθρώπους που στριμώχνονταν ακριβώς μπροστά μου, για μια μικρή στιγμή την έχασα απ' τα μάτια μου. Τα μπαλόνια που γλιστρούσαν από τις χούφτες μικρών παιδιών μού σκοτεινίασαν για λίγο το οπτικό πεδίο· όσο χρειαζόταν για να χαθεί μέσα στο καρουσέλ που στριφογυρνούσε, με τα πιπίρικια να κρέμονται και να ουρλιάζουν από χαρά πάνω στις σέλες των ψεύτικων αλόγων.

Η καρδιά μου είχε αρχίσει να χτυπά όλο και πιο δυνατά. Σκεφτόμουν πως δεν ήταν δυνατόν να έβλεπα αυτή τη γυναίκα. Δεν μπορούσε να είναι μια απλή σύμπτωση. Καλά-καλά δεν ήμουν σίγουρος αν ήταν η ίδια. Αλλά δεν έκανα λάθος. Αυτή ήταν! Ούτε που θυμάμαι πώς παράτησα το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου για να την προφτάσω. Τώρα, όμως, έπρεπε να την ξαναβρώ. Έκανα ό,τι μπορούσα για να προσπεράσω το πλήθος και την ίδια στιγμή, πάνω στη βιασύνη μου, μπλέχτηκα στα σκοινιά των μπαλονιών. Σχεδόν εκνευρισμένος, ελευθερώθηκα με την απορία να ζωγραφίζεται στα πρόσωπα των μεγαλύτερων που στέκονταν πιο κει... Ένα «*πρόσεχε!*» που άκουσα απ' το μέρος τους δεν

τράβηξε ούτε στιγμή το βλέμμα μου από το σημείο όπου την είδα για τελευταία φορά.

Μπροστά μου στεκόταν ένας τύπος, τα ρούχα του οποίου πρόδιδαν ότι ανήκε στο προσωπικό ασφαλείας του χώρου. Αν και με κοίταζε περίεργα, τον προσπέρασα χωρίς να του δώσω σημασία. Αποφασισμένος πια να της μιλήσω, το μόνο που με ένοιαζε ήταν να την ξαναβρώ. Οι συμπτώσεις ήταν κατατριστικές. Δεν με είχε σαγηνεύσει μόνο η συμπεριφορά της, αλλά και η ίδια της η ύπαρξη. Μου έδινε την εντύπωση γυναίκας που δεν είχε επαφή μ' αυτό τον κόσμο, που ζούσε διαρκώς στη δική της πραγματικότητα. Όλο αυτό μου προκαλούσε μια άγρια ερωτική έλξη. Ο τρόπος που στεκόταν σιωπηλή και με κοίταζε είχε εξάψει τη φαντασία και την περιέργειά μου. Άλλωστε δεν είχα καταλάβει ακόμα αν πραγματικά μου είχε τηλεφωνήσει τυχαία εκείνο το βράδυ.

Όταν κατάφερα επιτέλους να προσπεράσω τα παιδιά, μαζί με όλες τις άλλες αναποδιές που βρήκα στο δρόμο μου, έφτασα μετά από μερικά βήματα σε μια απλωσιά. Τριγύρω δεν υπήρχε ψυχή. Ένωσα στην πλάτη μου να κυλά μια σταγόνα ιδρώτα που μούσκεψε ακόμα περισσότερο το πουκάμισό μου. Το ελαφρύ αεράκι φύσηξε ξαφνικά, ό,τι έπρεπε μετά το στριμωξίδι που πέρασα λίγη ώρα πριν. Προχωρούσα χωρίς να έχω την παραμικρή ιδέα αν πήγαινα προς τη σωστή κατεύθυνση. Ξαφνικά, σαν να μου φάνηκε πως είδα μπροστά μου –στο βάθος ενός χωματόδρομου– ένα μικρό κομμάτι απ' το κατακόκκινο φόρεμά της να ανεμίζει στο λιγοστό φως που σκόρπιζαν οι λάμπες του λούνα παρκ.

Τώρα πια, όσο πλησίαζα προς τα εκεί, την αντάρα και τη φασαρία διαδεχόταν αργά ο ήχος απ' τα κύματα της θάλασσας που έσκαγαν πάνω στα βράχια, ακριβώς μπροστά. Στο βάθος, ο ουρανός σκοτεινίαζε όλο και περισσότερο, σβήνοντας αργά το κόκκινο που είχε αφήσει ξοπίσω της η δύση του ηλίου... Ένας μικρός ξύλινος φράχτης που υπήρχε λίγο πιο πέρα δεν στάθηκε εμπόδιο. Με μια μικρή κίνηση, πέρασα το πόδι μου αποπάνω και βρέθηκα στην άλλη πλευρά. Φαντάστηκα πως κι εκείνη το ίδιο έκανε. Πού να πήγαινε άραγε μόνη, εδώ στα σκοτεινά, έχοντας αυτό το αλαφιασμένο αλλά ταυτόχρονα τόσο ερωτικό βλέμμα; Είμαι σίγουρος πως δεν με είχε δει. Άλλωστε, δεν είχα καταλάβει αν με είχε προσέξει στ' αλήθεια όταν είχαμε συναντηθεί έξω από το σπίτι της. Τότε, με κοίταζε επίμονα, όμως τα μάτια της δεν με άφηναν να καταλάβω αν είχαν σταθεί όντως σ' εμένα ή... βυθίζονταν στο άπειρο.

Τώρα, ένιωθα σαν αρπακτικό που προσπαθούσε να μηχανευτεί τρόπο για να παγιδέψει το θήραμά του. Η τυχαία συνάντησή μου μ' αυτή τη γυναίκα αλλά κυρίως το τηλεφώνημά της, ήταν λες και με ωθούσαν να έρθω σε επαφή μαζί της, να της μιλήσω. Ήταν φοβερή σύμπτωση να τη δω ξανά μ' αυτό τον τρόπο. Στο βάθος, τα φώτα ενός τεράστιου καραβιού, που λικνιζόταν καταμεσής της θάλασσας, σχημάτιζαν ένα ασημένιο ποτάμι πάνω στην ταραγμένη επιφάνειά της, που έφτανε σχεδόν ως την ακρογιαλιά. Εκεί στην άκρη του γκρεμού, έστεκε σαν σκιά ασάλευτη αυτή η γυναίκα. Στην αρχή νόμιζα ότι δεν έβλεπα καλά και πως η επιθυμία μου να τη βρω με ώθησε να δώσω σάρκα και οστά σ' έναν από τους βράχους μπροστά μου. Αλλά όχι. Ήταν αυτή! Το φουστάνι

της στριφογύριζε στο φύσημα του ανέμου, μεγαλώνοντας τη θωριά της και δίνοντάς της μια σχεδόν ονειρική όψη.

Πλησίασα αργά απ' το πλάι, ακούγοντας την ανάσα της βαριά, να ανασηκώνει το στήθος της με δυσβάσταχτη ένταση, σαν να μην μπορούσε ν' αναπνεύσει... Λες και ο αέρας που υπήρχε εκεί δεν της έφτανε... Μόλις ένιωσα την παρουσία μου, γύρισε αργά το κεφάλι της προς το μέρος μου. Δεν έδειχνε να φοβάται και έμοιαζε σαν να με περίμενε. Στο θαμπό φως που υπήρχε, αισθάνθηκα ξανά τα μάτια της να με καθηλώνουν με εκείνη την παράξενη και άγρια ένταση, που πάλι όμως δεν καταλάβαινα αν κοίταζαν εμένα ή είχαν χαθεί σ' άλλες σκέψεις και με διαπερνούσαν σαν να 'μουν μια άυλη οντότητα. Δεν ήθελα να την τρομάξω και γι' αυτό κοντοστάθηκα λίγο πιο μακριά της. Στο μάγουλό της ρυάκια από δάκρυα λαμπύριζαν σαν μικρά αστέρια. Το πέπλο της νύχτας είχε σκεπάσει το άλλο μισό του προσώπου της, λες και φορούσε μια βενετσιάνικη μάσκα. Έμεινα έτσι ακίνητος για λίγο να την κοιτώ. Το διαπεραστικό βλέμμα της με είχε ακινητοποιήσει. Ποτέ καμία γυναίκα δεν με είχε κοιτάξει με αυτό τον τρόπο. Ποτέ στο παρελθόν καμία δεν με είχε κάνει να νιώσω αμήχανα. Τα μάτια της σχεδόν με φόβιζαν. Έμοιαζε σαν μεθυσμένη. Συνέχισε να καρφώνει το βλέμμα της πάνω μου για λίγο ακόμα, και απ' το στόμα της βγήκε μόνο μια λέξη. «Εσύ;...»

Αμέσως κατάλαβα πως με θυμόταν. Ίσως τελικά και να με είχε προσέξει τη μέρα εκείνη, όταν είχαμε συναντηθεί μοναχά για λίγο. Μου έκανε εντύπωση αλλά ταυτόχρονα αυτή η απλή προσφώνηση μου έδωσε θάρρος. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά ακόμα πιο δυνατά, ενώ έκανα ένα μικρό βήμα προς

το μέρος της. Εκείνη συνέχισε να στέκεται ακίνητη, πιο ήρεμη τώρα, με την ανάσα της σιγά-σιγά να ησυχάζει. Πλησίασα κοντά της και, για πρώτη φορά στη ζωή μου, δεν ήξερα τι να πω και τι να κάνω. Δεν είχε πάρει ούτε για μια στιγμή τα μάτια της αποπάνω μου. Το σώμα της κοίταζε μπροστά, αλλά το κεφάλι της συνέχιζε να είναι στραμμένο σ' εμένα. Τότε ήταν που πρόσεξα ότι στεκόταν ακριβώς στην άκρη ενός μικρού γκρεμού. Αποκάτω της μεγάλα βράχια ορθώνονταν απειλητικά. Ένα μικρό βήμα να έκανε μπροστά και θα βρισκόταν στο κενό. Με άλλο ένα βήμα έφτασα πιο κοντά. Τι έκανε στην άκρη του βράχου; Βρέθηκε τυχαία εκεί ή είχε κάτι άλλο κατά νου; Στο μυαλό μου, τότε, ήρθε και πάλι αυτό που είχε πει εκείνο το βράδυ στο τηλέφωνο, «πνίγομαι... κανείς δεν μπορεί να με σώσει...».

Συνεχίζοντας να έχει τα μάτια της σ' εμένα, μου χαμογέλασε παράξενα, σαν να με χαιρετούσε. Γύρισε αργά το κεφάλι της προς τη θάλασσα, αλλά αμέσως το κατέβασε και κοίταξε τα βράχια που παραμόνευαν στο βάθος. Στο λιγοστό φως κατάλαβα ότι έκλεισε τα μάτια της. Το σώμα της άρχισε αργά να γέρνει εμπρός. Ξαφνικά ένιωσα πως κάτι έπρεπε να κάνω. Αν την άφηνα για λίγο ακόμα, θα έπεφτε στο κενό. Το κορμί της συνέχισε νωχελικά να ταλαντεύεται πάνω από τον γκρεμό... Τότε, χωρίς να το πολυσκεφτώ την άρπαξα από τους ώμους και την κοιλιά και, αφού την τύλιξα στην αγκαλιά μου, την τράβηξα πίσω βίαια, μακριά από την καρμανιόλα όπου είχε σταθεί.

Μεμιάς άρχισε να φωνάζει δυνατά, προσπαθώντας να ελευθερωθεί για να πάει πάλι προς την ίδια κατεύθυνση. Συνειδητοποίησα πως αν μου ξέφευγε, θα βουτούσε με ορμή στο

θάνατό της. Είχα σαστίσει τόσο που δεν έλεγα τίποτα, μόνο προσπαθούσα με όση δύναμη είχα να συγκρατήσω το κορμί της κοντά μου. Εκείνη ούρλιαζε αφηνιασμένη, όπως την είχα δεμένη με τα χέρια μου σφιχτά πάνω στο σώμα μου. Γύριζε το κεφάλι της σαν φίδι, παλεύοντας απελπισμένα να δαγκώσει αυτόν που το είχε παγιδέψει. Συνέχισε να φωνάζει δυνατά να την αφήσω, αλλά δεν το έκανα. Για μια στιγμή μου ξέφυγε το χέρι της και αμέσως προσπάθησε να μπήξει τα νύχια της στο πρόσωπό μου. Την πρόλαβα και το κράτησα με δυσκολία, ενώ εκείνη μου έσκισε σε μια μεριά το πουκάμισο στην προσπάθειά της να ελευθερωθεί. Συνεχώς ούρλιαζε να την αφήσω. Ήξερα πως, αν το έκανα όχι μόνο θα με χτυπούσε όσο άγρια μπορούσε, αλλά θα πηδούσε και στον γκρεμό. Την είχα κλείσει σφιχτά στην αγκαλιά μου, με τα χέρια μου κλειδωμένα μπροστά της και κρατώντας τα δικά της με δύναμη... Ήταν η πρώτη στιγμή που κατάλαβα πως όλη αυτή η έκρηξη της άρχισε αργά να καταλαγιάζει. Το σώμα της είχε κολλήσει πάνω στο δικό μου κι ένιωθα τους χτύπους της καρδιάς της στο χέρι μου, που ακουμπούσε στο στήθος της. Οι φλέβες στο λαιμό της ήταν έτοιμες να εκραγούν... Τότε άρχισα να της μιλάω ήρεμα δίπλα στο αυτί, συνεχίζοντας όμως να την έχω καλά δεμένη στο στέρνο μου.

Η φωνή μου έβγαινε με δυσκολία από την υπερπροσπάθεια να την κρατήσω κοντά μου. «Ηρέμησε! Τι πας να κάνεις;... Τι σου συμβαίνει;... Ήρεμα! Γιατί θες να το κάνεις αυτό;...»

Για λίγο, συνειδητοποίησα ότι η δύναμη που επιστράτευε για να ελευθερωθεί είχε αρχίσει να σβήνει και το κορμί της να κουρνιάζει σιγά-σιγά πάνω στο δικό μου.

«Πώς σε λένε;...» τη ρώτησα όσο πιο ήρεμα μπορούσα, παρόλο που ήξερα τ' όνομά της.

Χωρίς να πει κάτι, ένας λυγμός βγήκε από τα βάθη της ψυχής της και άρχισε να μεταμορφώνεται σε δυνατό κλάμα. Το σώμα της κόλλησε αργά στο δικό μου και επιτέλους σταμάτησε την προσπάθεια ν' απομακρυνθεί. Έχοντας το στόμα μου πολύ κοντά στο λαιμό της, ένιωσα την έντονη επιθυμία να τη φιλήσω εκεί, ανάμεσα στα ιδρωμένα μαλλιά και στο δέρμα της που γυάλιζε. Συγκρατήθηκα και έλεγξα κι εγώ τη δύναμή μου θέλοντας να την καθησυχάσω και να εξακριβώσω τι συνέβαινε. Τα συναισθήματά μου ήταν ανάμεικτα. Είχα εκπλαγεί με την εξέλιξη, αλλά συγχρόνως όλη αυτή η ερωτική έλξη που είχα νιώσει, βλέποντας αυτή τη γυναίκα, τώρα δυνάμωνε όσο έσφιγγα το κορμί της στην αγκαλιά μου.

Πριν προλάβω ν' αφήσω εντελώς τα χέρια της κι ενώ προσπαθούσα να τη γυρίσω προς το μέρος μου, με σταμάτησε απότομα καθώς με μια κίνηση έφερε το χέρι μου ανάμεσα στα πόδια της και το κράτησε εκεί. Καθώς γύρισε το κεφάλι της, ένιωσα τα χείλη της να ακουμπούν αδέξια τα δικά μου. Για λίγο τα 'χασα. Όσο κι αν την ποθούσα, αναρωτιόμουν τι ακριβώς συνέβαινε μαζί της. Οι εναλλαγές μέσα σε μόλις λίγα λεπτά ήταν απίστευτες. Παρ' όλα αυτά, ανταποκρίθηκα αμέσως. Τα δάχτυλά μου άρχισαν απαλά ν' ανασηκώνουν το φόρεμά της τη στιγμή που τα χείλη μας είχαν ενωθεί σε ένα παράφορο φιλή. Έπιασε και το άλλο μου χέρι και το έφερε κοντά στο μπούστο της με τέτοιο τρόπο, ώστε να γλιστρήσει κάτω από το άνοιγμα του φορέματός της. Τόσο οξυμμένες ήταν οι αισθήσεις μου, που ένιωθα το δέρμα του

χειριού μου να γλιστρά πάνω στο ιδρωμένο στήθος της. Πλησίασα το στόμα μου στο δικό της όσο πιο απαλά μπορούσα, αλλά εκείνη με ένα απότομο τίναγμα του κεφαλιού ήρθε πιο κοντά και με δάγκωσε λυσσασμένα. Καθώς τινάχτηκα πίσω, ένιωσα όχι μόνο πόνο να μου μουδιάζει το στόμα, αλλά και αίμα να στάζει από τα χείλη μου. Σκουπίστηκα με την ανάστροφη και την κοίταξα. Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα κι έμοιαζε να με περιεργάζεται με μίσος. Αγκομαχούσε βαριά, η ανάσα της έβγαινε με δυσκολία. Χωρίς να προλάβω να σκεφτώ τίποτα παραπάνω, το χέρι μου έφυγε απότομα και με δύναμη τη χτύπησα στο πρόσωπο. Το μετάνιωσα την ίδια στιγμή. Έκανε ένα βήμα πίσω και έπιασε το σημείο όπου είχε δεχτεί το χτύπημά μου.

Τράβηξε το χέρι της και με πλησίασε ξανά προβάλλοντας το μάγουλό της. «Χτύπησέ με... Χτύπα με! Εμπρός, τι περιμένεις;...»

Είχα αρχίσει πια να τα κάνω. Ο πόνος στο στόμα μου δυνάμωνε, ενώ το χέρι μου που τόλμησε αυτό το χτύπημα εναντίον της ήταν ψυχρό, λες και ξαφνικά το είχε τυλίξει ένα κομμάτι πάγου. Δεν ήξερα τι να κάνω. Ποτέ μου δεν είχα ξαναβρεθεί σε τόσο περίεργη θέση. Μέσα μου φούντωνε ένα μείγμα θυμού και ερωτικού πόθου για εκείνη. Ήθελα ταυτόχρονα να τη χτυπήσω αλλά και να την κάνω δική μου. Εκείνη τότε έκανε ένα βήμα πίσω και όρμησε πάλι προς τον γκρεμό. Αυτή τη φορά την πρόλαβα αμέσως. Οι αισθήσεις μου ήταν σε τέτοια εγρήγορση, που λειτουργούσα με εκπληκτική ταχύτητα. Την άρπαξα με δύναμη πριν προλάβει να κάνει άλλο ένα βήμα και, αφού την έριξα απότομα στο χώμα, έπεσα αποπάνω της. Μια κραυγή πόνου ξεχύθηκε

από μέσα της. Βρέθηκα ανάμεσα στα πόδια της, και τώρα πια μας χώριζε μόνο μια ανάσα. Πήγα να πω κάτι αλλά δεν πρόλαβα.

Άρχισε να μιλά άγρια γλείφοντας προκλητικά τα χείλη της, ενώ την ίδια στιγμή τα πόδια της έφερναν το κορμί μου πιο κοντά στο δικό της. «Χτύπα με... Χτύπα με ή άφησέ με...»

Τα είχα εντελώς χαμένα. Σταμάτησα να σκέφτομαι. Την έπιασα από τα μαλλιά και τράβηξα το κεφάλι της πίσω, τη στιγμή που με το άλλο μου χέρι την ξαναχτύπησα στο πρόσωπο. Αυτή τη φορά το έκανα περισσότερο για να τη συνειφέρω. Ταυτόχρονα, όμως, ένιωσα να βγαίνει από μέσα μου όλος ο θυμός αλλά κι όλο το πάθος που μου είχε δημιουργήσει αυτή η γυναίκα. Ενώ έκλαιγε δυνατά και φώναζε να την αφήσω, με το σώμα και τα χείλη της υπονοούσε ακριβώς το αντίθετο. Άρπαξα το φόρεμά της από μπροστά και με μια βίαιη κίνηση το έσκισα μέχρι την κοιλιά της αποκαλύπτοντας το καλλίγραμμο στήθος της μέσα στο λιγοστό φως. Αφήνοντας μια βαθιά κραυγή, το κορμί της ανασηκώθηκε, και τένωσε τη ράχη της σχηματίζοντας ένα τόξο. Αν και φώναζε δυνατά να την αφήσω, όλες της οι κινήσεις μαρτυρούσαν πως καιγόταν να την κάνω δική μου. Και το ένστικτό μου, όμως, μου έλεγε να συνεχίσω.

Το χέρι της κατέβηκε με μανία χαμηλά προς το παντελόνι μου σε μια προσπάθεια να το ξεκουμπώσει. Τόσο πολύ έτρεμαν τα χέρια της που δεν μπορούσε να πιάσει τα κουμπιά, κι έτσι άρχισε με μανία να το τραβά με σκοπό να το σκίσει. Αποφασισμένος πια, έπιασα με το ένα μου χέρι τα δικά της και τα κράτησα σταυρωμένα πάνω από το κεφάλι της. Με

το άλλο άρχισα να ξεκουμπώνω το παντελόνι μου, ενώ αυτή συνέχισε να ουρλιάζει να φύγω μακριά της, χωρίς όμως στην πραγματικότητα να προσπαθεί να ξεφύγει... Έσκισα το εσώρουχό της με μια απότομη κίνηση και τα σώματά μας ενώθηκαν άγρια. Μείναμε ακίνητοι για μια στιγμή, λες και αυτό που μόλις έγινε μας ξάφνιασε και τους δύο. Με κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα μέσα στα μάτια σαν να μην το πίστευε. Ξαφνικά ένα κύμα ηδονής κατέκλυσε το σώμα μου.

Το εκπληκτικό ήταν ότι συνειδητοποίησα πως ένιωθε κι εκείνη το ίδιο. Το κορμί της έτρεμε. Σχεδόν αμέσως άρχισε να φωνάζει και πάλι δυνατά. Αυτή τη φορά, όμως, οι φωνές της δεν ήταν ίδιες με πριν. Ακουγόταν σαν να πονούσε. Για μια στιγμή σταμάτησα, αλλά αμέσως άνοιξε περισσότερο τα πόδια της και ίσιωσε κι άλλο το κορμί της για να την κάνω δική μου όσο πιο δυνατά μπορούσα. Παράλληλα συνέχιζε να μου φωνάζει να την αφήσω, ενώ με το κορμί της ζητούσε ακριβώς το αντίθετο. Το πάθος που ένιωθα απ' όλη αυτή την τρέλα που εκτυλισσόταν με έκανε πιο άγριο. Τώρα πια αποφασισμένος, έμπαινα άγρια και με δύναμη μέσα της. Κρατώντας τα χέρια της σφιχτά δεμένα πάνω από το κεφάλι της, καταλάβαινα πως η ηδονή της κορυφωνόταν. Το κορμί της άρχισε να έχει σπασμούς και μια δυνατή κραυγή βγήκε από το στόμα της, σαν όλη αυτή την ώρα να κρατούσε τούτο τον ήχο καταπιεσμένο μέσα της.

Μόλις τα χέρια της έμειναν ελεύθερα άρχισαν να με χτυπούν και πάλι μέσα σε αναφιλητά και παρακλήσεις να την αφήσω ελεύθερη. Όμως το δικό μου πάθος δεν είχε εκπληρωθεί ακόμα. Σκέπασα με το χέρι μου το στόμα της και συνέχισα με όση αντοχή μού είχε μείνει να την κάνω δική μου.

Με τα δόντια της είχε πιάσει το ένα μου χέρι χωρίς όμως να με πονά, όπως θα ήταν αναμενόμενο. Σαν να ήθελε και η ίδια να κάνει τον εαυτό της να σωπάσει.

Το τελευταίο πράγμα που ένιωσα ήταν ένας οξύς πόνος στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου. Χάνοντας αργά τις αισθήσεις μου, είδα τα μάτια της να κοιτούν ακριβώς πίσω απ' το κεφάλι μου με τρόμο. Αμέσως μετά όλα άρχισαν να σκοτεινιάζουν και το μόνο που αισθανόμουν ήταν το δυνατό καρδιοχτύπι της στο κεφάλι μου, καθώς το είχα ακουμπήσει στο στήθος της. Στο τέλος, ακόμα και ο ήχος της καρδιάς της έσβησε μέσα στο απότομο σκοτάδι που πλημμύρισε τα μάτια μου...